

НАРОДНА СКУПШТИНА

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ О РАДУ СРПСКЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

ИЗЛАЗИ СВАКИ ДАН ЗА ВРЕМЕ СКУПШТИНСКОГ РАДА

ПРЕПЛАТ ПРИМА

КРАЉЕВСКО-СРПСКА ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ:

за Србију 6 дин. месечно
од једног броја 0-10 дин.
за стране земље пошталског савеза 15 дин. месечно

УРЕЂУЈУ СКУПШТИНСКИ СЕКРЕТАРИ:

Ранко Петровић, Доброслав Ружић, Љуб. П. Ђирић.

Број 138

СУБОТА 27 АПРИЛА 1891

Година I

102 САСТАНАК

22 марта 1891 год. у Београду

ПРЕДСЕДАВАО ПРЕДСЕДНИК

Димитрије Катић

СЕКРЕТАР

Доброслав Ружић

(НАСТАВАК)

(Васа Манојловић)

Питајте данас људе, који лове по рекама, да ли има рибе, и они ће вам казати, да нема зато, што се подмладак са динамитом упропашћује и за то, није ни чудо што рибе нема. Ово данас што има забрана по кривич. закону, то нико не верма, нити ко води рачуна, кад треба и како треба да се лови.

Дакле, свакојако ја држим, да је потребно и целисходно, да се овај предлог усвоји, док се не донесе закон о лову.

Димитрије Катић — Ако рашчистимо питање, ради чега се доноси закон о шумама, онда ћемо се врло лако сложити и погодити у томе, да ли треба усвојити предлог Ђурђа Ђоровића или мишљење одбора. *Цел је овом закону, да сачувамо шуме, које постоје и да потпомогнемо гајење нових шума.* Кад је тако, онда настаје питање: да ли лов у опште упропашћује шуме? те онда бајаги да има места, да се унесе члан 64., којим се лов забрањује. Сваки ће признати, да лов није сатирао, нити ће сатирати шуме. (Одобравање Скупштине) — И кад је тико, онда оној забрани нема места. Још мање има места да министар привреде пропише правила, којима ће се регулисати овај однос о лову. И ја сам за то, да треба уредити односе о лову, али никако не могу одобрити, да такве неодређене одредбе уђу у шумски закон, по коме ће се спречити и отежати ношење оружја по шумама. Стога сам за то, да се предлог Ђурђа Ђоровића усвоји, а министру привреде оставити да поднесе закон, којим ће се лов уредити.

Нема места ни предлогу Радисава Мигровића, јер грађански законик регулисао је те односе у начелу и само остаје, да се уреди право лова. Дакле, не треба уносити то у закон о шумама кад је грађански законик одредио, да се дивљач сматра као непокретно добро, док се не извуче из шуме, што значи, да припада сопственику шуме. Што се тиче повреде приватне својине, кривични закон казни свакога, који учини повреду и никако се не може узети за разлог то, што се један закон не примењује, да зато треба донети други закон, јер то би значило, да се неће примењивати ни овај пов. Нека се тражи, да се закони врше, па онда неће бити штете од ловаца. Дакле, ја сам зато, да се усвоји предлог Ђурђа Ђоровића, а чл. 64. да од падне.

Потпредседник П. Вуковић — Оглашујем да је претрес свршен. Ко је за то да се прими предлог Ђурђа Ђоровића, да се овај чл. 64. избрише, нека седи; ко је против, нека устане? (Већина седи). Објављујем, да је усвојен предлог Ђ. Ђоровића.

Известилац Љ. Новаковић — Кад је Скупштина решила да се избрише овај чл. 64, онда у том смислу има да се поправе и измене чл. 81. и 101. који стоје у вези са овим чл. 64.

Чл. 81. гласиће са изменом према укинутом чл. 64. овако:

Члан 81.

Одредбе чланова 33, 34, 35, 37, 39, 40, 59, 60, 61, 63, овога закона важе и за општинске шуме.

Председник — Прима ли Скупштина прочитани чл. 81. са изменом? (Прима).

Известилац — Пошто је укинут чл. 64., онда треба изоставити т. 11. у чл. 131., а т. 12. постаће т. 11.

Председник — Прима ли Скупштина чл. 131. овако измењен? (Прима)

Известилац — Сад долазе они чланови, који су враћени у одбор, ради редиговања, а то је не првом месту чл. 103. Он по новој редакцији гласи.

Члан 103.

И покушај преступне шумске кривике казни се.

Председник — Прима ли Скупштина прочитан чл. 103 са изменом? (Прима).

Известилац — Код чл. 117. такође је учињена нова редакција.

За овим прочита чл. 117. са допуном.

Члан 117.

Пресуда за шумску кривицу застарева за две године од дана, кад је постала извршна, а иступила за три месеца.

Председник — Прима ли Скупштина чл. 117. са допуном? (Прима).

Известилац — И код чл. 119. учињена је нова редакција са допуном.

За овим прочита чл. 119. са допуном.

Члан 119.

Ко одсече и украде из шуме дрвета необорена, саднице, грађу за ма какву употребу осудиће се да плати оштећеном вредност украденог дрвета, по члановима 108 и 109 овог закона, на име накнаде, и затвором од 2 месеца до 2 године. Ко украде оборена дрва, казниће се покрај накнаде штете, и затвором од 1 до 6 месеци.

Председник — Прима ли Скупштина чл. 119. са оваком допуном? (Прима).

Известилац прочита чл. 139. по новој редакцији.

Члан 139.

Првостепени суд решава сукобе о надлежности истражних власти, а касациони сукобе између првостепених судова.

Председник — Прима ли Скупштина чл. 130. са изменом? (Прима).

Известилац — Код чл. 124. учињена је измена, по предлогу г. Д. Катића.

За овим прочита чл. 124. са изменом.

Члан 124.

Ко противправно пусти у шуму стоку на пашу или жирење, осудиће се на накнаду штете, и да плати на име казне:

1. За једну козу или јаре одлучено, мазгу или магарца 1 динар;

2. За једног коња, ждребе или магаре. . . .

3. За једног вола, краву или бивола, теле или биволче старије од четири месеца 50 пара.

4. За једно свинче. . . 20 пара.

5. За једну овцу или јагиње одлучено. . . .

Ако се та стока нађе у подмацима испод шест година, или у местима, која су у подмладу стављена, или у саду или расаднику, казна ће бити удвојена.

Председник — Прима ли Скупштина чл. 124. са изменом? (Прима).

Известилац — Код члана 84 одбор је учинио допуну по предлогу г. Симе Костића, у том смислу да се приватна земљишта, које се правилно пошуме, ослободе од пореза за 10 година.

За овим прочита члан 84 са допуном.

Члан 84.

Сопственици шума и шумских земљишта, поменутих у члану 82 под а, б и в придржаваће се, при поступању са овима прописа и ограничења, која за њих пропише министар нар. привреде у интересу одржања шума, друмова и других баштина. Земљишта, која би од дана кад овај закон ступи у живот, приватни сопственици пошумили по упутима и надзору окружних шумара, ослободиће се порезе на то земљиште за десет година.

Председник — Прима ли Скупштина прочитан члан 84 са допуном? (Прима).

Известилац — Код прелазног наређења у члану 157 одбор је међу нов став у смислу предлога Станка Петровића односно оних шумских земљишта, која се налазе покрај железничких линија.

За овим прочита члан 157 са новим ставом у смислу предлога Станка Петровића.

Члан 157.

За време док се шуме не ограниче и привредни планови не утврде обуставља се свака експлоатација шума за извоз из земље. Но у овом времену не сме се шума сећи ни за спекулацију у земљи у оних државним, саваним опште-народним и општинским шумама, које леже покрај железничких линија на 20 километара размака.

Председник — Прима ли Скупштина прочитан члан 157 са додатком? (Прима).

С тим је свршено друго читање закона о шумама, и пошто су редакције већ исправљене то ћемо гласати поименице о целини овог закона. Које за овај закон гласаће за, а ко је против, гласаће против.

Арса Прокопијевић — Ја ћу гласати против овог закона зато, што је овим законом без икакве нужде у овим најкритичнијем стању уведен један нов ред чиновника са ве-

ликим платама, а то су окружни шумари; и што су у овом закону за мале кривице одређене јаке казне.

(Настаје гласање).

Секретар прозива:

Аврам Белић, за; Алекса Ратарац, против; Алмипије Васиљевић, за; Андра Љубичић, за; Анта Раичић, против; Арса Дреновац, за; Арсеније Прокопијевић, против; Арса Ирић, против; Благоје Божић, против; Богосав Поновић, за; Божа Кунатровић, за; Васа Манојловић, за; Вића Радовановић, за; Војин Ђирковић, за; Вуча Никוליћ, за; Данило Јовановић, за; Димитрије Димовић, за; Димитрије Машић, против; Добра Ружић, за; Драгољуб Илић, за; Ђурђе Ђоворић, за; Живан Радосављевић, за; Живко Малопарац, за; Живојин Величковић, за; Живан Живановић, за; Илија Душмановић, за; Илија Мојић, за; Јован Милић, за; Јован Никוליћ, за; Јованча Стојановић, за; Јоксим Павловић, за; Јона Ж Јовановић, за; Коста Влајић, против; Коста Дишић, за; Коста Јуршић, за; Лаза Бошковић, за; Лаза Лазаревић, за; Лаза Миловановић, против; Лазар Милосављевић, за; Љуба Јоксимовић, за; Љуба Поваковић, за; Љубинко Милинковић, за; Љуба П. Ђирић, за; Максим Сретеновић, за; Мика Спасојевић, за; Милан Глигоријевић, за; Милан Ђурић, за; Милвој Јосимовић, за; Милојко Лешјанин, за; Милош Обркнежевић, за; Милош Богдановић, за; Милош Марковић, за; Милун Миљковић, за; Михаило Веселиновић, за; Михаило Поповић, за; Младен Марковић, за; Новак Милошевић, за; Павле Ранковић, за; Павле Станковић, за; Панта Срећковић, за; Раде Протић, за; Радоје Костић, за; Ранко Петровић, за; Ранко Ташић, против; Раша Нинић, за; Савко Ђуевић, за; Сима Костић, за; Станко Петровић, за; Станоје Нешић, за; Станча Виденовић, против; Тодор Туцаковић, за; Тодор Радовановић, за; Тома Јовановић, против; Трифун Милојевић, против; Урош Вукићевић, за; Филип Милојевић, за; Димитрије Катић, за.

(После гласања).

Председник — Изволте чути резултат гласања. Гласало је свега 87 посланика; од њих гласали су 72 за закон, а 12 против. Објављујем да је Скупштина усвојила закон о шумама у целини.

Дајем $\frac{1}{4}$ часа одмора, а за то време нека секције изберу по једног члана, који ће проучити предлог министра унутрашњих дела, да се општина Креманска одузме од среза ужицког и преда срезу златиборском.

(Настаје одмор).

(После одмора).

Председник — Продужава се седница. Изволте чути списак оних, који су изабрани у одбор који ће проучити предлог, да се општина Креманска одузме од среза ужицког и преда срезу златиборском.

Секретар Љ. Ђирић чита: Изабрани су:

Из I	секције:	Лаза Лазаревић
» II	»	Арса Прокопијевић
» III	»	Лазар Милосављевић
» IV	»	Станча Виденовић
» V	»	Мата Максимовић
» VI	»	Ђурђе Ђоворић
» VII	»	Трифун Милојевић

Председник — Сад је на реду извештај одбора за молбе и жалбе о решењу молбама и жалбама. Изволте чути извештаја.

Известилац Алекса Ратарац чита:

Милан Дивљаквић из Марковце среза драгачевског моли да му се дата аренда за суват врати.

Решење: Из молбе молбоца Милана види се: да је 1876 године узео у закуп суват „Доњу Рибницу“ у Златибору од државе за 6.820 гр. и 28 пара пореских; да му је право уживања овог сувата сиречено тим, што су ту у то ратно

време смештени добровољци и бегунци босанско-херцеговачки са чељадима и стоком, што тврди под %. приложено уверење опш. надлежног суда, да је Народна Скупштина 18 Јануара 1879 год. решила да се арендаторима сувата златибрских, који су у време рата оштећени, опрости или смањи аренда, што тврди и решење г. министра финансија Абр. 1742, 23 фебруара 1879 г. да се молилац обраћао Народној Скупштини поново 1887, а упућиван државном савету, па нигде није нашао задовољена, док међутим Алекси Поповићу из Улица трговцу, да оваки случај, а за суват „Крајевци“ који је држао исте године 1876, опрштена сума 8800 гр. пореских што се такође види из акта на елства ужичког од 30 Јуна 1887 год. а и неколицини ужички трговаца, опрштена је аренда што вису могли уживати закућене сувате 1878 год.

Из разлога наведених одбор је решио: да се Милацу Дивљаковићу из Марковице среза драгачевског сума у 6820 гр. и 28 пореских нара издата 1876 год. за суват Доњу Рибицу врати. За то моли Народну Скупштину да ово решење изволи уважити.

Председник — Прима ли Скупштина одборско мишљење? (Прима).

Известилац чита:

Стева Стевановић, пешадијски потпуковник из Ваљева, моли да му се уваже године службе, проведене у руској војсци.

Решење: Из молбе молбоца види се да је постао официр у руској војсци; да је као добар србин и патриота у сва три рата добровољно се стављао на службу својој отаџбини и борио се против непријатеља и за храброст одликован; да је примљен у српску војену службу, као што виши официри под условом да му се године официрске проведене у руској војсци призвају, што тврди г. министар војени; као и то да је произведен за потпоручка у руској војсци 23 августа 1872 год. За то је одбор мишља: да му се године службе од 1872 год. 23 Авг. као дана кад је постао потпоручик, што се из % приложеног указа добивеног у Русији, уваже, одбор моли Нар. Скупштину да решење ово изволи одобрити.

Министар војени Р. Милетић — Стеван Стевановић пеш. потп. то је један од официра, који је врло часно место заузимао у редовима руске војске; па не само то, него за време свију наших ратова увек је долазио овамо да послужи својој отаџбини. С тим ја мислим да треба да се усвоји одборско мишљење.

Председник — Претрес је свршен. Прима ли Скупштина одборско мишљење? (Прима).

Известилац чита:

Павле Несторовић учитељ у Рачи, моли да му се уваже године службе од 1 августа 1875 до 13 септембра 1885 год.

Решење: Одбор је мишља: да се молиоцу године учитељске службе од 1 августа 1875 до 13 септембра 1885 год. рачунају само за пензију а не у периодску повишицу. Моли одбор Скупштину да ово решење изволи одобрити.

Председник — Прима ли Скупштина одборско мишљење? (Прима).

Известилац чита:

Милош Мимовић, учитељ у Смрдљиковцу у окр. подунавском, жали се против министра просвете и црквених послова.

Из приложених докумената, које је молилац поднео са својом молбом, јасно се види и доказује, да је г. Милош Мимовић учитељ смрдљиковачки 1880 год. имао оцену 4 (врло добар), а за 1881 год. 3 (добар).

Кад је закон ступио у живот, а то је било 31 марта 1881 год., онда га је требало превести у плату са 800 динара и даље поступати, као што чл. 6 закона о учитељским платама налаже.

Министар просвете и црквених дела превео га је у прву периодску повишицу 1882 год., противно чл. 5 закона о учитељским платама. Даље 20 јануара 1887 бр. 488 на захтев г. Мимовића ондашњи министар просвете и црквених дела г. Милан

Кујунџић известио је г. Мимовића, да га не може превести у другу периодску повишицу од 1050 дин. — Најглавнији му је разлог тај, „што је познато да стоји под сумњом, да иде против државе, њеног реда и поретка, који је утврђен земаљским законима и т. д.“ Онда је г. Мимовић имао белешке врло добре, а и владање му је било добро.

На основу чега с погледом на чл. 5 и 6 закона о учитељским платама, одбор сматра, да је г. Мимовићу учињена неправда, према чему има част предложити Народној Скупштини, да изволи решити: да се г. Милошу Мимовићу сматра превод у учитељске плате од 31 марта 1881 године, и да му се према томе с погледом на закон о учитељским платама чл. 5 и 6 одреде периодске повишице, као и то, да му се сва стечена права на основу тих повишица уваже, пошто је без прекида био врло добар учитељ са врло добрим владањем — означи да му се и накнада изда.

Председник — Прима ли Скупштина одборско мишљење? (Прима).

Известилац чита:

Персида, удова пок. Живка Ј. Симића, из Голупца, моли за државну помоћ.

Решење: Молба молитељке заслужује нарочитог призрења, из разлога: што је њен муж Живко Ј. Симић бив. председник општ. суда голубачког, среза голубачког, савесно и тачно вршећи своју дужност, чувајући личну и имовну безбедност својих суграђана 19 септембра 1886 год. гонећи зликовце, кад једног између њих, а именован Толора Маринковића хајдука убио, тог истог часа убијен је од другог зликовца — друга поменутог хајдука, оставивши скоро без икаквог имања жену са петоро деце сирочади, што тврди уверење власти; за то је одбор мишља: да се жени и деци покојника издаје државна помоћ по 30 дин. месечно, до пунолетства деце.

Тома Јовановић — Господо, кад је овај човек на оваквом послу погинуо, ја мислим да није право да се његовој породици да само 30 динара, него бар 50 динара треба да се да. Шта ће та жена са толиком децом да ради са 30 динара? — Не ће бити ни сити ни гладни. Ако хоћемо да се патриотизам у нашој земљи што више развија, онда треба овде да дамо што већу помоћ и зато ја мислим да треба ово да се повиси на 50 дин.

Председник — Претрес је свршен. Прима ли Скупштина одборско мишљење? (Прима).

Известилац чита:

Светозар Ристић, машиниста фабрике монопола дувана, моли да му се у указне, урачунају неуказне године службе.

Решење: Из документа приложених види се, да је молилац као машиниста на српској лађи „Делиграду“ ревностно ову службу отађавао као честит радник и добар стручњак у овом послу, што са задовољством тврдимо да је ово место као Србин заузимао; за то је одбор мишља: да му се године службе, као машинисти на „Делиграду“ у указне урачунају.

Сима Костић — Ја мислим да не треба овако олако да одобравамо ово. Јуче смо овде решили да се пређе на дневни ред преко молбе Тоше Селесковића нижињера, који је српску војену фабрику подигао на први ступањ европских фабрика, тако, да можемо подмиривати све потребе од ње, и који је у најтежијим приликама помогао ову земљу; дакле прешли смо ћутке преко молбе таквог једног човека, који је тражио да му се признају неке године службе, а сад хоћемо да признамо то једном машинисти на лађи „Делиграду“. Ако је тај машинист радио на „Делиграду“ он је био плаћен за то. Ако радимо тако ми ћемо отићи далеко. Зато предлажем да се та молба одбаци и молим 10 посланика да ме потпомогну. (Потпомажу га).

Ранко Петровић — Ја се изненађујем говором поштованог посланика Симе Костића, што он сад помиње Тошу Селесковића. Ја нисам ни чуо да је његова молба прочитана, а он је чуо и није овај свој говор на свом месту држао. Што се тиче мене ја налазим да је погрешено што није задовољена молба Тоше Селесковића, али мерам г. Сими Костићу, зашто није јуче тај свој говор држао, а ја бих га потпомогао, него сад пошто је прошао сивац Крушевац.

Даље ја мислим да ће Скупштина погодити прави задатак и задовољити потребу, ако усвоји ову молбу, која је сад на дневном реду, јер струка машинска није у нас ни гајена до сада а она нама треба и ми је морамо гајити. Ово би био први компимент који би учинили тој струци. С тога непознавајући ни заслуге, ни спрему молиоца ја сам ипак за мњење одборско, надајући се, да је одбор озбиљно ствар проучио.

Новак Милошевић — Из једне погрешке не треба да се пада у другу. Ако смо јуче погрешили не треба да грешимо и данас. Што је одбор овако решио, он је имао у виду то, што махом сви људи, који се шкољују хоће да буду чиновници. Одбор је казао да је овај Србин машиниста и кад смо могли да уважавамо године службе људима, који су обилно награђени, као што су потпуковници, зашто онда да не смемо да уважавамо године службе једноме Србину машинисти, да тиме отворимо вољу омладини да се на тај рад одаје, то је дужност Народнога Представништва да учини. Из тога општега интереса држим, да је решење одбора правилно и с тога молим Скупштину да га потпомогне и уважи.

Ранко Тајсић — На првом месту ја заиста сажаљевам, ако се је јуче у овој гомили молаба прешло преко молбе Томе Селесковића на дневни ред, јер да сам ту молбу приметио, ја бих је примио и бранио као и ову. Но и само председништво приметило је одбору да други пут тако молбе не решава износећи их по неколико стотина у једном реду, без реферата на свакој јер је та практика рђава.

Што се тиче одборског решења по молби Светозаревој, оно је са свим умесно и оправдано тим пре, што нам у новије време све више требају машинисте и други стручни занатлијски људи него други теориски школовани људи, а увођењем железнице и других машинских радова. И ја мислим, да нам је велика нужда за машинисте. Ми видимо какву муку имамо с чиновникама жељезничким, те нам исти махом са стране долазе са можда и несигурним и лажљивим неким дипломама. Међутим ко нам јемчи о тим људима да су они свршили школу. Ко нам јемчи да су то они што се у дипломи помињу и да су то њихове дипломе? Ми тим људима уважавамо и године службе проведене на страни што морамо, јер немамо других људи. Треба да многим људима дамо воље да и ту струку проучавају, а не да иду у чиновнике. А ако смо погрешили код молбе Селесковићеве, што може идућа Скупштина исправити и не треба да се са овако строгим решењем као што хоће Сима Костић, одазовемо Србима машинистама.

И на основу тог молим Скупштину да усвоји решење одбора и уважи године службе машинисти Светозару Ристићу ваљаном Србину и чиновнику и то можда и једином у нашем славном монопољу дувана.

Министар војни Радован Милетић. — Ја, господе, по молби инжењера Тоше Селесковића нисам саслушао у одбору, а то је ваљало учинити по закону о пословном реду у Народној Скупштини. Био сам питан за господу официре и о њима сам давао своја мишљења, али по овој молби нисам саслушан.

И моје је уверење да би била велика грешка ако се не би смо одазвали молби једног човека, који је учинио земљи велике услуге не само својим веома плодним стручним техничким знањем, него и својим понашањем и савесношћу. Кад би сте, господе, ову молбу примили, учинили би сте дело правде и могли бисте постаћи и друге, да сву своју снагу заложите на корист послова државних. А ово што би се овоме човеку учинило, не би било Бог зна шта, он тражи да му се уважи само неколико године службе у указне. Кад не можемо да наградимо те људе онако како треба, онда можемо бар у овим ситуацијама да се сагласимо и да им у неколико потпомогнемо.

Дакле ја бих молио да се решење по молби Селесковића исправи, чим буде могуће.

Миљивоје Јосимовић — Ја сматрам за дужност да вам обратим пажњу на то, да је разлика између машинског инжењера и машинисте. Друго је машински инжењер, као што је Селесковић, који се спреми и заслугама својим ову земљу, треба да ужива многа права које данас нема, према њему може да се

чини изузетак, — а друго је машиниста. Машиниста је прост радник на машини. Ти људи нису чиновници и немају указа. Ако овај има случајно указ, ја мислим да то није коректно. То су прости радници, које не треба да уврћујемо у ред чиновника и које треба да разликујемо од оних као што је Селесковић и други.

Тома Јовановић — Ако станемо овако ове људе награђивати, који су по разним службама служили, онда ће нам до године бюджет бити 70 мил.; па и практиканци ће тражити, да им се године практикантске службе признаду за указне. Ја мислим да је г. Мил. Јосимовић довољно објаснио ову ствар. Оне године, које је провео као указни чиновник, рачунаће му се при пензионовању. Ако ову молбу усвојимо, онда ће нам се јављати и штаљмајстори да им признамо године службе.

Милош Богдановић — Господе, ако оћемо да водимо рачуне о користима, које је нашој отаџбини учинио „Делиград“ за време ослобођење нашег народа, ми не само да би овоме човеку, који је био радник Србин на својој лађи, усвојили молбу, него и ту лађу, која је себе преживела, као што чух на збору за оснивање српског паробродског друштва, и све раднике на тој лађи сликали. Ја се чудим, како могу неки посланици да говоре против људи, који су на тој нашој лађи служили, које је толике користи донела нашем народу. Ја мислим да треба усвојити мњење одбора јер је праведно.

Панта Срећковић — Ако је тај човек прост слуга на „Делиграду“, онда ја не знам за што му уважавати те године службе. Ти су људи и упронастали „Делиград“. Он је служио на „Делиграду“ од 1882 год., па кад је „Делиград“ дотеран до тога да 2 парене вреди, он је отишао у фабрику монооола дувана. Ја мислим, да ову молбу треба одбацити.

Милан Ђурић — Не могу да се сложим са г. Пантом Срећковићем, који рече за овога човека, да је био прост радник. Прост је радник онај, који ћумур баца под казане, а оно човек, који је управљао машином, на тој лађи. Што је стомак једном човеку, то је машина лађи. Наш пароброд „Делиград“ учинио нам је велике услуге за време срп. турског рата. Овај је Србин са опасношћу свога живота бродио на томе пароброду покрај тврђава турских. Па зар ми не треба да се старамо да добијемо такве стручњаке који нам требају, јер ми имамо две пловне реке Саву и Дунав и ми оћемо да створимо српско бродарско друштво. Један Србин који је познат с тим стањем тражи од Скупштине да му се уваже неколике године службе ради своје фамилије па зар ми не треба да му те године службе уважајемо, кад их уважисмо толиким чиновницима. Г. Срећковић признаће ону народну пословицу која вели: да је најтеже носити се с ватром и водом, а овај је се човек толико година борио са водом и ми сад нећемо да му признамо неколике године службе. Ја мислим да је решење одбора правилно и да га треба усвојити (Чује се: да се реши).

Председник — Је ли вољна Скупштина да се реши? — Јесте.

М. Лешјанин — Односно овог молиоца ја бих имао само толико да кажем да он није био прост радник, као што рече г. Панта Срећковић већ је био помоћник машинисте на „Делиграду“. И колико се сећам он је 1873 год. примљен у службу и у колико знам он је врло добро вршио своју дужност. Сад до Скупштине стоји хоће ли му те године службе уважити или неће; као помоћник машинисте имао је 10 дук. месечно плате.

Што се тиче г. Селесковића, мени је врло жао што јуче нисам приметио између осталих молаба и његову јер не бих могао пропустити а да не тражим да се она уважи пошто уверењем могу казати да је г. Селесковић један од најсавеснијих чиновника и да заслужује да му се молба уважи.

Љуба Јосимовић — Молба г. Томе Селесковића већ је била раније на овом истом сазиву скупштинском и само с тога што је место Селесковић стојало Жељесковић, Скупштина је по моме предлогу вратила ту молбу у одбор да је боље размисли и да види да ли има права и одбор, је и по други пут донео одлуку и решење, да се преко ове молбе пређе на дневни ред. Ја сам је јуче саслушао али нисам

имао куражи да поново устанем и да говорим и да доказујем да он није заслужио што је одбор поново донео решење: да се преко ње пређе на дневни ред.

Сима Костић — Ја тога човека лично не познајем, а ја још мање познајем његов рад, по благодарим г. Јоксимићу који је напоменуо, да тај посао који он обавља није по нашим законима био указно звање, него је то остављено на вољу г. министру. Ја сам онда говорио кад је био тај члан у претресу пред Скупштином да га треба прецизирати да казати који ће се од особља у монопољу дувана моћи поставити указом, а који предисом министровим и Скупштина је онда решила тако, да је оставила одрешене руке г. министру финансија у томе и сад видим да се ове машинисте у монопољу дувана постављају указом. И на основу тога он тражи да му се признају и оне године службе које је провео као машиниста на лађи „Делиграду“.

Ми знамо да имамо жељезницу у нашим рукама и на жељезници имамо вијасет машиниста, и сад ако ово овом човеку признамо, онда треба и све машинисте који су на жељезници одмах да поставимо указом и да им признамо и оно време, које су провели као машинисти без указа и онда би добили још једну класу људи, која ће пасти на терет жељезничког фонда. Међутим те машинисте на жељезници, као што рече г. Јоксимић неће се ни по новом устројству о жељезници ставити на терет пензионог фонда, него ће се образовати нарочити фонд, из кога ће фонда добивати за време њихове старости и ослабења помоћи. Сем тога кад би њихова служба коју врше данас била указна била би на штету самога посла који они врше, а никако на бољтак. Дакле нема ни законскога ни оправданог разлога да му се уважи ова молба и да му се признаду године службе, које је провео као машиниста на „Делиграду“ за указне.

Илија Мојић — Ја сам противан овоме решењу и тражим, да се ова молба одбије, јер да је био указни чиновник па је отпуштен, онда бих му ја признао те године службе; али кад то није било, онда сам ја да се ова молба одбије.

Тома Војичић — Ја имам да учиним једну примедбу на оваква решења одборска, који је донео два различна решења за два човека, који су по спреми и стручном образовању далеко између себе. Овај је био машиниста на „Делиграду“ а г. Селесковић не само што је машиниста него који је и један од најбољих техничких инжењера и њему нисмо уважили године службе а за овога одбор је донео решење да му се уваже и оне године које је провео као прост машиниста на „Делиграду“, — то би било занета смешно, ја сам за то да се ова молба одбије.

Председник — Претрес је свршен. Стављам на гласање прво предлог Симе Костића, који је потпомогнут и који гласи: да се ова молба одбије. Ко је за предлог Симе Костића нека седи, а ко је против нека устане? (Већина седи). — Објављујем да је Скупштина усвојила предлог Симе Костића и према томе ова је молба одбијена.

Известилац чита:

Задруга пчеларско-воћарска из Београда моли за бесплатну пошту.

Решење: Молба ова заслужује да јој се даје задовољење: за то је одбор мњења да се уважи.

Председник — Стављам на гласање. Ко је за мишљење одборова нека седи, ко је против нека устане? (Сви седе). — Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одборско.

Известилац чита:

Мијавло Новаковић учитељ у пензији моли да Народна Скупштина реши: да му се проведених 38 година учитељске службе по старом закону рачунају по садањем закону.

Решење: Из приложених докумената доказато је, да је молилац служио у Србији као учитељ 37 год. а у Босни и Херцеговини 5 година. Свега 42 године.

Из истих докумената доказује се да је он пензионирао са 2150 дин. у место 2450 дин. јер по законима он је

требао да служи 35 година, а он је служио 37 у Србији и у Босни и Херцеговини 5 година, свега 42. — Служба у Босни и Херцеговини то је служба која заслужује да се узме у обзир. На основу чега одбор предлаже Народној Скупштини да изволи решити:

Да се молбоцу уважи молба, да му се пензија рачува по постојећем закону од 31 Марта 1881 године — 2450 динара

Јоксим Павловић — Мишљења сам да се та молба са свим прими и уважи, јер је он провео извесне године службе као учитељ, које тражи да му се признаду за пензију у Босни и Херцеговини а нарочито тим пре, што је он своју службу вршио безпорочно за све време свога учитељовања. (Одобравање).

Председник — Претрес је свршен. Стављам на гласање. Ко је за то да се мишљење одборско прими нека седи, ко је против нека устане? (Сви седе). — Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одборско једногласно.

Известилац чита:

Атанасије Урошевић учитељ у пензији жали се што при преводу из старог у нови закон о учитељским платама није правично поступљено односно њега; моли да се то сада исправи.

Решење: По постојећим законима време служења у државној служби одређено је 35 година. — Молилац је служио 38 година, дакле више 3 године — он је у пензији 2159 а пуна је пензија 2450 динара, — што значи да је према молбоцу учињена неправда, према чему одбор предлаже Скупштини да изволи решити: да се молбоцу има издавати пензија према закону.

Председник — Стављам на гласање. Ко је за то да се мишљење одборско прими нека седи, ко је противан нека устане? (Сви седе).

Известилац чита:

Мијајло Радуловић пешадијски капетан из Брагујевца моли да му се извесне године службе урачунају у указне.

Решење: Из молбе и докумената молбоца доказује се, да је молилац 1876 год. са своја два млађа брата, са женом и децом из Црне Горе дошао у Србију. У српско-турском рату учествовао као борац, а као дијурниста са дринским добровољцима, где му је у борби на Дрини и брат од 16 год. погинуо.

Као велики и изванредни јунак буде произведен 2 Августа 1876 г. Бр. 8442 у чин пешадијског потпоручика.

Због храбрости 5 Новембра 1876 г. Бр. 3482 би произведен у чин поручика и исте године 16 Децембра Бр. 16604 би произведен у чин капетана II кл. Сво ово његово унапређење оснива се на изванредној храбрости као вође летеће или јатаганске легије.

1 Марта 1877 год. он је на основу финансијских прилика отпуштен из службе — за тим после 20 дана примљен за дијурнасту са одличјама капетана II кл. 15 Септембра 1880 године Бр. 7237 поново постављен за капетана II кл. дејствујућег.

Решењем г. министра војног од 16 Фебруара ове год. Бр. 1140 упућен је молилац за расправу овог питања министру финансија или Народној Скупштини.

4. тек. месеца Бр. 2931 министар финансија није му уважио молбу већ га је упутио Народној Скупштини.

Кад се узму ове прилике и сав рад у борби са непријатељем, овај молилац заслужује да му се време од 1 Марта 1877 па до 15 Септембра 1880 год. призна у године службе за пензију, што одбор има част предложити Народној Скупштини да исто усвоји.

Тома Војичић — Молим вас господо, овде се износи храброст тига официра и ја му је признајем, али наши су људи показали тако исто велику храброст у ратовима као четевође, командири, и т. д. И то је њихова дужност била

да гину и онет они нису награђени и ако овако почнемо, онда би далеко отишли са овим давањем. Он има добру плату и ја нисам за то да му се то одобри.

Прота Милан Ђурић — Мени се чини да је одбор са свим правилно решио, кад је уважио године службе једном човеку, који је показао особиту храброст у ратовима противу непријатеља због чега је и добио од редова капетански чин. Он је отпуштен у интересу штедње и ту му се догодила нека неприлика. Он има оца шлогираног, стару ма-тер, и осталу фамилију која живи од његове помоћи.

Ја мислим, да ли треба да му признамо и ове године. те тако и у будуће одржавамо и друге који хоће да се жртвују за отаџбину и да их овим охрабримо јербо је он ју-наштво својим заслужио за земљу. Кад је министар на то пристао онде треба на то и ми да пристајемо

Председник — Прегрес је свршен. Ко је за то, да се одборско мишљење прими, нека седи, ко је против нека уст-ане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила од-борско мишљење.

Известилац чита:

Јелена П. Лазовића, из Драгобраће (у ср. грузанском окр. крагујевачком) моли да јој се задржана потпора издаје и даље.

Решено: Молитељки одузета је инвалидска потпора по предлогу општинског суда и одбора за то, што су доброг имов-ног стања њени синови из првог дома: Симеун и Илија Сте-вановића из Драгобраће, као што се то види из пресуде ин-валидског суда од 17 јан. 1890 год. ПН 4146.

Удови Јелени досуђена је подпора што је у српско-тур-ском рату 1876 год. погинуо њен муж Павле Лазовић такође из Драгобраће 17 децембра 1881 ФИХ 2575 пресуда инвалид-ског суда; ово је са свим праведно учињено не обзирући се ништа на то, што су јој богати синови из првог дома, др-жећи се у томе наређења §§ 413 и 414 грађ. закона.

Према овом одбор је мњења, да удова, као жена погн-нулог у рату Павла Лазовића из Драгобраће има права на ин-валидску потпору, не обзирући се на имовно стање њених си-нова из првог дома, само ако се није побољшано стање њеног мужа Павла Лазовића. Одбор моли Скупштину да ово његово мњење уважи.

Ђурђе Ђоровић — Овди је надлежни кмет погрешно учинио неправду, треба да с тога се даде задовољења.

М. Лешјанин — Ја мислим, да би свако решење На-родне Скупштине по овој ствари било неправилно, јер ова је удовица на основу закона добила инвалидску помоћ на ос-нову истог закона и изгубила је. Ја држим да Скупштина треба ову ствар да упути министру војном на поступак, а министар опет инвалидском суду и да инвалидски суд види, да ли је његово решење правилно или не. С тога и опет ка-жем да Скупштина не треба овакве ствари да решава.

Известилац — Њен муж кад је погинуо, онда је она на основу тога што је он погинуо и што је слабога стања добила инвалидску помоћ она се истина преудала и њени су синови доброга стања али она не може имати права, на то њихово имање, па да су они и Крмановићи. Овде је сасвим инвалидски суд погрешно с тога што она има права на ин-валидску помоћ што јој је муж погинуо. Она нема права ни да тражи од синова да је издржавају, а они могу само да је часте и ништа више. С тога мислим да и ову молбу треба усвојити.

М. Лешјанин — Ја не спорим право те удовице на помоћ, која јој је инвалидским судом укинута, али само ка-жем да је то неправилан пут ако би Скупштина узела на себе да судске пресуде иреничава, него то треба послати инва-лидском суду и ако он увиди да је његово решење погрешно, он ће своју погрешку исправити.

Сима Костић — Ја држим да се Скупштина не може упуштати у издавање решења, којим ће вишати судско решење. Инвалидски суд, то је суд као и остали судови. Ако је ин-

валидски суд допео решење да јој се на основу закона оду-зима потпора инвалидска, онда ми не можемо овде доносити противно решење, јер би онда Скупштина на себе примила судску власт, а то је Уставом забрањено. Но овде може Ску-пштина једино као што се види, да је на основу лажних до-кумента инвалидски суд обманут донеће решење, да молите-љка има права да се обрати Скупштини да тражи оно што је неправедно задржато и није издавано, и на ново да се обрати с молбом инвалидском суду, да докаже да јој неправ-едно одузета помоћ. Али никако неможемо те ми упуштати у судски посао а то је Уставом забрањено.

Милош Богдановић. Кад не би постојало лажно уве-рење на основу кога је поштинила прва пресуда и издавању помоћу ове молитељке и ја бих био мишљења, да се ова мо-лба одбије. Али пошто је она изгубила помоћ само на основу лажног уверења што је суд општ. казао да јој се поправило стање а међутим то није у ствари, јер ово се уверење од-носи на стање њених синова од првог мужа, које је право она по грађ. закону изгубила пошто се преудала за другог и на основу тог другог мужа и добила је помоћ.

Ја држим да Скупштина има право да каже, да се њој право на помоћ задржава и ако се и преудала. То је само једно тумачење закона а Скупштина је и надлежна за тумачења закона.

Министар војни Р. Милетић — Овде је реч о пот-пори, и кад дође пред Скупштину молба такве природе, то знам, да се није могла уважити на други начин. Та је молба била пред судом, и суд је казао, да се она не може уважити. Сад стоји до Скупштине да она уважи молбу ако налази да је молитељка у праву, јер је Скупштину има на то права.

Известилац — Мени изгледа као да и г. Костић и г. Лешјанин нису добро чули решење одборско. Ми у решењу ка-жемо, да има права на инвалидску потпору, а зна се ко ће да јој то право поврати.

Ја мислим да то Скупштина може да каже, јер има право на то. —

Максим Сретеновић — Ја се опомињем, господо, да је и ланске године било пред Скупштином много молби та-кве природе као ова што је известиоц прочита. Одбор је за све такве молбе донела одлуку, да Скупштина није надлежна да о њима решава. Међутим сад као што видим са свим се противно ради, и мени се чини, ако ми по таквим молбама усвојимо мишљење одбора, онда до године нећемо дићи главе од таквих молби.

Председник — Претрес је свршен. Ко је за то, да се мишљење одбора усвоји нека изволи седети; а ко је проти-ван, нека устане? (Већина седи). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одбора.

Известилац чита:

Арсеније Радовановић учитељ из Дранђеловца моли да му се и прве две године службе узму у рачун при одређивању повишице.

Решено: Одбор ценећи наведене разлоге у овој молби као и приложене документе, налази да је молба основана на правди, па с тога има част препоручити Скупштини да донесе своје решење по коме ће се молиоцу урачунати у периодске повишице плата за све оно време које је као учитељ провео од дана када је закон о учитељским платама ступио у живот.

Председник — Стављам на гласање. Ко је за мишљење одбора нека изволи седети; а ко је противан нека устане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одбора.

Известилац чита:

Петар С. Мостић коњички мајор, моли да му Народна Скупштина уважи године службе, проведене у руској војсци.

Решено: Пошто је молиоц одслужено у српској војсци прописни рок, па да би прибавио веће знање, отишао је у Русију и свршио је гођну школу о свом трошку, ступио у руску војску 18 октобра 1869 год. па пошто је 1876 године

Србија ратовала са Турском, молноц је дошао и ступио у српску војску 10 маја 1876 год. где се и данас налази. За то је одбор мњења; да му се проведене године у официрској служби у руској војсци од 18 октобра 1869 год. до 10 Маја 1876 године уваже; с тога одбор моли Народну Скупштину да ово решење уважи.

Председник — Стављам на гласање. Ко је за мишљење одбора нека изволи седети, а ко је противан нека устане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одборско.

Известилац чита:

Стеван Гојковић учитељ из Добрње (срез млавски) моли да му се уваже извесне године проведене пре по што је други пут постављен за учитеља.

Решење: Одбор је проценио молбу молноца, па се је уверио из приложених документа, да је молноц у учитељствовању први пут био од 23 јула 1850 год. па до 18 августа 1887 год. а од 18 августа 1887 год. па до 1 септембра 1886 год. вије био у учитељској служби, на основу чега има част предложити Народној Скупштини да се молноцу уважи време учитељствовања од 23 јула 1880 године па до 18 августа 1887 године.

Председник — Ко је за мишљење одбора нека изволи седети, а ко је противан нека устане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одбора.

Известилац чита:

Наум Борђевић из Салаша (у ср. и окр. крајинском) моли да му се исплати трошак, који је поднео 1883 приликом повраћања реда и поретка.

Решено: Из молбе молноца, као из поднешених прилога, види се: да су 1883 године у време салашке побуне полициске власти појеле и попиле код овог Наума 594.30 динара, и издати му оверене рачуне с тим, да су те трошкове поградили на основу наређења начелства крајинског, па му ова сума није плаћена, и ако се обраћао свима властима, за које се мислило да су надлежне; као и то да је у том времену просто морао овим нежељеним гостима давати све што су тражили, јер је то захтевала власт на основу наредбе више власти, што такође све тврде поднешени документи, за то што је одбор мњења да се ова молба упути г. министру финансије да је има у виду онда, кад буде исплаћивао осталим који су у то време оштећени, према решењу Народне Скупштине.

Председник — Ко је за то, да се мишљење одбора усвоји нека изволи седети, а ко је противан нека устане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљење одбора.

Известилац чита:

Остоја Николић рачуноводилац главне контроле, моли да му се признаду године службе, што је провео као учитељ и указни чиновник.

Решење: Из молбе види се да је Остоја Николић отпуштен из службе државне за то што је 26 априла 1886 год. употребио своје грађанско право за бирање народних посланика по својој савести; међутим види се и то, да је ваљан чиновник. За то је одбор мњења: да му се године указне службе од 26 новембра 1876 до 26 априла 1886 године, уваже, без призрења што је из службе отпуштен.

Панта Срећковић — Тај човек, кад је се спремао, он је се спремао за другу службу, па је после сва средства употребио, да ту службу напусти и оде у другу. Он је се дакле за другу службу спремао, а та контрола ја знам каква је, има у њој неких 150 и какви их нема. Ја не знам какав је тај човек, али кад један човек хоће да трчи из једне струке у другу, ја не бих био мишљења, да му се уваже године службе.

Тома Војичић — Ја не могу усвојити разлог, који је г. Панта изнео. Кад смо мало час уважили године службе човеку који има 5000 динара плате, онда не знам каквог би раз-

лога имали да овоме човеку не уважимо. С тога сам мишљења да се усвоји мишљење одбора.

Тривун Милојевић — Г. Панта вели да се овај човек спремао за ту струку. Па господо, колико год нас има људи, који се нису нарочито спремали за једну струку па су омет за то врло добри радници (Панта Срећковић: Па јест није се спремао за ту струку и за то му не треба уважити молбу). Ми од неког времена хоћемо у Скупштини да се разговарамо као у механи. Ја о молби овог човека имам ово да поменем.

Остоја је био учитељ у Великој Моштаници, онда сам и ја живео у томе месту и ја га познајем врло добро. Он је као учитељ зарадио 20—30 дуката, и дошао је у Београд да продужи науку. Свршио је богословију, и после је био практикант у полицији а доцније је и приватно свршио правни факултет. 1886 године, кад је била борба око избора, он је угасио свећу у 10 сати из јутра и није био више чиновник само за то што је гласао за опозиционара. Врло је добро одбор казао, да је он отпуштен из партијских обзира, и кад смо многим другим уважили, право је и овоме човеку молбу да уважимо, а он ће умети.

Панта Срећковић — Ја имам да одговорим г. Трифуну и г. Томи ово. И ја сам 1886 године гласао за опозиционаре и колико је нас још гласало, па и толики сељаци су још гласали, а ако би се то узело у обзир, онда би требало све наградити за гласање центи ко му даје.

Витомир Младеновић — Ма да налазим да не би требало за многе молбе доносити оваква решења каква одбор предлаже и да треба већу пажњу обратити и све околности узети у обзир без икаквог призрења, осим призрења права не исправке неправичности, што је Представништво Народно на првом месту позвано да чини. Према томе се овде слажем с мишљењем одбора, јер овде Скупштина нема да решава да се овоме човеку уваже године службе које није одслужено, него да се исправи једну набавку, да му се уваже године службе, које је фактички одслужено. А Скупштина је и позвана да исправи такву једну неправду и кад смо уважили молбу такве врсте толиким другим људима, право је и овом човеку да уважимо.

Новак Милошевић — Ми ако овоме човеку уважимо молбу он нема ништа да добије него да му се поврати оно што је неправедно изгубио. Ја знам да је он гласао 1886 године за посланика, и у 10 сати је гласао, а у 11 сати био је отпуштен из службе. Кад смо уважили године службе гоен. Дучићу, онда би неправедно било, да овоме човеку не уважимо. С тога сам и ја за мишљење одборско.

Председник — Претрес је свршен. Стављам на гласање Ко је за то, да се мишљење одбора усвоји нека изволи седети а ко је противан нека устане? — (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила мишљене одбора.

Известилац чита:

Павле Јовановић, учитељ из Цирота, моли да му се уваже године, које је провео као учитељ у Аустро-Угарској и као привредни учитељ у Србији.

Решење: Молилац постављен је за сталног учитеља 1878 и служио је до 6 фебруара 1884. Тада је разрешен. 10 Септембра 1884 постављен је за привременог и служио до 30 априла 1885. Године 1886. 1 септембра постављен је омет за привременог и служио до 3 децембра 1889. За привременог заступника 5 маја, а за сталног 28 септембра 1890 год. пошто је имао квалификацију за сталног учитеља и као такав постављен, а служио 5½ година, па пошто је отпуштен, из некаквих разлога постављен за привременог, што се јасно види да ово није диктовала правда по другим обзирима; — то је одбор мњења: да му се и године учитељствовања проведене као привремене урачунају у сталне, а за све овде изложено време одкад је постављен за сталног учитеља рачуна и за преводјење у вишу класу и периодичку повишицу, а то је 8 година, 4 месеца и 10 дана; а 4 године сталног учитељствовања у Аустро-Угарској — да му се у године пензионисања урачунају,

за то што је ово и као патриота и добар Србину заслужно, што је одбор попрнео из докумената приложених

Одбор моли Народну Скупштину да ово решење уважи.

20 мврта 1891 год.

Београд.

ПРЕДСЕДНИК ОДБОРА
Новак Малошевић

ИЗВЕСТИЛАЦ

Алекса Ратарац

ЧЛАНОВИ :

М. Ј. Богдановић, В. Ђирковић

Јосим Павловић — Према одборском мишљењу овоме би се човеку дало шаком и капом. Према одборском и године службе, које је провео у Аустрији уважиле би му се и за повишицу плате и да утичу на пензију, и њему би се дало неких 1500 дин.

С тога ја бих био мишљења да му се уваже године овде проведене да утичу на повишицу плате и на пензију. За то сам мишљења да се решење одборско одбаца. Молим 10 посланика, да ме потпомогну. (Потпомажу га)

Војин Ђирковић — И одборско је мишљење, да оне године службе које је провео у Аустроугарској рачунају се само да утичу на пензију а не на повишицу плате, а ове године, које је провео у Србији за сво време док је био као учитељ да утичу на повишицу плате и на пензију. Дакле неће се он рачунасти на повишицу плате оне године, које је у Аустро-Угарској провео, него имају само да утичу на пензију.

Известилац — Овде се тражи, да му се уваже оне године, кад је био привремени учитељ, а ево разлога за то. Он је био прво постављен за сталног учитеља, па га на један пут једна влада најури, и кад је поново тражио службу поставе га за учитеља, али привременог, па га опет изјуре и после буде постављен за заступника и да је тако продужено може бити да би дотерао да буде и фамулус.

Министар просвете Андра Николић — У само ово питање ја нећу да улазим, него бих вас молио, да код одобравања молби овакве врсте обратите пажњу на то, да решења не буду тако изведена, да се некоме нешто и накнадно доплаћује. У том смислу ја ћу помоћи предлог г. Јоксима Павловића. Ја мислим да би било незгодно, пошто сте већ потпирали буџет, да сад решавате, да се појединим молбоцима нешто накнадно исплаћује, и још можда, на рачун кредита оних година, којих су рачуни већ свршени и предати на преглед, а ви сте, како ми се чини, већ многе молбе решили, по којима ће се прилично ангажовати буџет у напред. Ја вас молим, да вашим решењима не ангажујете буџет и у напред, те да се мора некоме још нешто доплаћивати. Овакви случајеви нису могли бити предвиђени кад је буџет претресан и ја не бих имао од куда да платим, ако ви решите, да се неком нешто накнадно доплаћује.

Тривун Милојевић — Овом приликом неће бити послано ни писмице да ово напоменем. Кад смо решавали буџет, ми смо ставили цифру на непредвиђене трошкове и та се сума на овака решења скупштинска рачуна, односи. По аналогiji г. министра просвете, ми би тр бали све молбоце да најуримо и да им ништа не дамо, а ја сам да им се те молбе уваже, ако за то има разлога, за то је и стављена она цифра у буџет. За ову молбу ја сам мишљења да се усвоји мишљење одборова

Војин Ђирковић — Ја не могу да разумем разлоге г. министра просвете код ове молбе, јер их је он тако исто могао изнети и код молби, које су раније прочитане, а не баш код молбе Пете Јовановића. Ова је ствар један пут направљена, и то 1886 год. 26 Августа. Просветни Савет регулисао је ту ствар и он, као најкомпетентнији у том питању, на своме 351 саставку решио је да се уваже све године службе

које је овај човек провео у Србији, и Аустро-Угарској, а ако је решење просветног савета меродавно за нас, онда ми треба да примимо одборско мишљење.

Председник — Претрес је свршен. Гласаће се о предлогу г. Јоксима Павловића који гласи: „Да се Павлу Јовановићу учитељу уваже године службе проведене у Србији и да му то утиче на повишицу, а године службе, проведене у Аустро-Угарској само на пензију“. Ко је за мишљење Јоксима Павловића нека седи, ко је против нека устане? (Сви седе). Објављујем, да је Скупштина усвојила предлог г. Јоксима Павловића.

Известилац чита:

Збор и одбор општине Дубеке у срезу рачанском окр. ужичког моле да држава позајми селу Дубу новаца за прављење школе.

Решење: Господину министру просвете и црквених послова (чл. 94 тач. 1 пословника).

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Пауна удова пок. Алексе Грујића из Добриња (у ср. пожељком окр. ужичког) моли за инвалидску пензију.

Решење: Г. министру војном (чл. 94 тач. 1 пословника).

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Живојин и Ђурђе браћа Максковићи из Оплавина (у ср. жичком окр. рудничком) моле да им се врати продата кућа и окућница.

Решење: Господину министру финансије (чл. 94 тачка 1 пословника).

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Грађани из општине придворичке у ср. моравском окр. ужичком моле Народ. Скупштину да не дозволи да се њихова општина разгрупише.

Решење: Г. министру унутрашњих послова (чл. 94 тач. 1 пословника).

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Сељани села Лесковца (у ср. грузанском окр. крагујевачком) моле да буду одвојени од најсињевачке и придани витковачкој парохији.

Решење: Г. министру просвете и црквених послова.

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Сељани села Придворичке моле да се њихова општина не зове водичка, већ придворичка.

Решење: Г. министру унутрашњих дела.

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

Известилац чита:

Сељани села Заовине у срезу рачанском окр. ужичког, жале се на државног шумара, што им педа сећи гору у Тари.

Решење: Г. министру финансија на поступак (чл. 94 тач. 1 пословника).

Председник — Усваја ли Скупштина мишљење одбора? (Усваја).

(НАСТАВИТЕ СЕ)